

Droom van morgen.

Mariska Noordeloos

Eerste druk 2024

Copyright © Mariska Noordeloos

Uitgever: Mariska Noordeloos, Brave New Books

Omslag vormgeving: Mariska Noordeloos

Binnenwerk vormgeving: Mariska Noordeloos en Anja Kroon

Tekstredactie: Kroon Redactie

Proeflezers: Anja, Bianca, Judith

ISBN 9789465016436

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm 1m, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Mariska Noordeloos.

Alle rechten voorbehouden.

Proloog

Kayleigh, 12 april 1991

Met een ruk schoot ik overeind en keek verdwaasd om me heen. De nachtmerries die ik al zo lang had waren de laatste tijd iets minder heftig, maar die van net had weer zo verschrikkelijk echt geleken. Even bleef ik zitten. Ik trilde en mijn lichaam was bezweet. Na een tijdje hees ik mezelf uit bed. Het laken plakte aan mijn lichaam, zodat ik het van mijn bed trok en er bijna over struikelde. Ik liep naar de kleine badkamer, vulde het glas dat ik standaard op mijn wasbak had staan met water en bekeek mezelf in de spiegel. Mijn ogen stonden verwilderd en het leek wel alsof er een wervelwind door mijn haren was gegaan. Met mijn hand streek ik door mijn haren en even ging er door mij heen dat ik het liefst al mijn halflange, geblondeerde haren uit mijn hoofd wilde trekken.

Mijn hand trilde. Wanneer kwam ik van die demonen af? Het was al jaren geleden en toch beleefde ik het bijna iedere nacht weer opnieuw. De harde muziek die ik toen had gehoord denderde nog steeds na in mijn hoofd.

Mijn therapeut had een maand of twee geleden tegen mij gezegd dat ik iedere dag het nummer Ace of spades van Motörhead moest draaien. Zij dacht dat dit wel kon helpen bij de verwerking.

Met het glas water in mijn hand liep ik terug naar mijn slaapkamer, zette de cassetterecorder aan en hoorde de muziek waarvan ik zoals altijd kippenvel over mijn hele lijf kreeg. De volgende veertien seconden vulde de kamer zich met harde drums en gitaren. Als Lemmy Kilmister begon te zingen: *If you like to gamble, I tell you, I'm your man*, kreeg

ik de neiging om de muziek gelijk weer uit te zetten. Elke keer als ik die zin hoorde kreeg ik het gevoel dat ik stikte. Waarom luisterde ik eigenlijk naar dat mens? Ik had al zoveel zielenknijpers gehad die mij elke keer beloofden dat ze me konden helpen. Iedere keer had ik het gevoel dat het nu dan eindelijk goed zou komen, maar dan wel met het gevolg dat ik steeds weer het oude zeer van jaren geleden oprakelde. Misschien moest ik gewoon accepteren dat ik niet verder kwam. Want daardoor beleefde ik hetgeen wat ik zo graag wilde vergeten steeds opnieuw.

Ik zette de muziek uit. De beelden die dankzij dit nummer op mijn netvlies verschenen waren verschrikkelijk.

Mijn onbevangen jeugd én mijn verdere leven waren om zeep geholpen in 1983. Ik was toen pas vijftien jaar oud geweest. Nu, acht jaar later, waren de pijn en de angst nauwelijks minder geworden.

In de afgelopen jaren heb ik van alles geprobeerd om een manier te vinden om alles te vergeten, of er in ieder geval mee om te kunnen gaan. Ik trachtte het op te lossen met liters drank, ik had geblowd, en later, toen ik geld had, zakjes vol wit spul gesnoven. Een paar keer had ik zelfs een zelfmoordpoging gedaan; pillen, overdosis drank en drugs, mijn polsen doorsnijden. Maar er was altijd wel iemand die me op tijd vond en naar het ziekenhuis bracht om daar weer te worden opgelapt. Snapten ze niet op de PAAZ-afdeling dat ik gewoon niet meer verder wilde leven?

Hoeveel therapeuten ik inmiddels had versleten was niet op de vingers van een hand te tellen. Ik was zo vaak opgenomen geweest. Zonde van alle tijd en van het geld van de zorgverzekering.

Ook mijn ouders hadden van alles geprobeerd. Ongetwijfeld om hun eigen schuldgevoel af te kopen. Ook al vonden zij

dat het allemaal hun schuld was wat mij was overkomen, was dat niet helemaal waar. Ik had het zelf uitgelokt. Ik was degene geweest die had doorgedramd. En dat gaf mij juist een schuldgevoel als ik weer domme dingen deed.

Misschien was het daarom nog steeds niet gelukt om echt zelfmoord te plegen. Misschien had ik onbewust net te ondiep gesneden, zodat ik toch nog kon worden gered. Had ik net te weinig pillen geslikt om ‘out’ te gaan. Ik had geen idee.

Ik snapte niks meer van mezelf. Snapte geen zak van mijn brein. Ik wilde dood, maar aan de andere kant vond ik dat eigenlijk te makkelijk.

De daders liepen allang weer vrij rond, na een belachelijk korte celstraf van twee jaar. Zij leefden hun leven, terwijl dat van mij acht jaar geleden was gestopt.

Maar ik wilde die pijn niet meer.

Binnenkort zou ik, als laatste redmiddel, naar Spanje gaan. Naar een klooster, notabene. Geen idee of dat zou helpen, maar ik had wel tegen Inge gezegd dat dit de laatste keer was dat ik iets zou proberen.

Inge, mijn steun en toeverlaat. Naast Bram was zij de enige geweest die mij ooit echt had begrepen. Zij en Bram hadden oprecht naar me geluisterd en mij daadwerkelijk geholpen.

In gedachten verzonken nam ik een slokje van mijn water en besefte dat ik weer een plan had bedacht. Ik bekeek mezelf nog een keer in de spiegel en zei hardop: ‘Zo gaan we het doen! Beloofd?’

Mijn spiegelbeeld knikte enthousiast.

DEEL 1

Hoofdstuk 1

Kayleigh, 13 augustus 1983

‘Mam?’

Mijn moeder keek me geïrriteerd aan. Ze had buurvrouw Elise op bezoek en ze vond het altijd verschrikkelijk als je haar stoorde als ze visite had, want zo vaak kreeg ze niet iemand op de koffie. ‘Wat is er? Kan het niet tot straks wachten?’

Ik schudde mijn hoofd en stond nog net niet te springen van ongeduld. Bij mijn moeder moest je altijd het juiste tijdstip afwachten, en dat was precies nu ze zo gezellig zat met Elise. Want mijn moeder was een heel ander persoon als ze alleen met mij was. ‘Sonja vraagt of ik meega naar de kermis. Ze zit nog aan de telefoon, en wacht op mijn antwoord.’

‘Nou, ik heb het liever niet,’ zei mijn moeder. ‘Het wordt straks heel slecht weer, zeggen ze, met veel regen en fikse onweersbuien. Ik kan je niet brengen of ophalen want ik heb al een paar glazen wijn gedronken. En je weet dat ik er niet van hou dat je in je eentje in de avond naar huis fietst.’ Ze keek even naar Elise. ‘Het is best een stuk fietsen van het dorp naar hier, en dan door de polder in haar eentje. Ik hou er niet van,’ zei ze theatraal.

Even kreeg ik de neiging om tegen Elise te zeggen dat ze zich daar normaal gesproken ook niet druk over maakte, maar ik hield wijselijk mijn mond.

‘Natuurlijk weet ik dat het hier geen Amsterdam is, maar toch... Je hebt van die rare mensen op de wereld.’ Mijn moeder zuchtte even. ‘Een paar weken geleden is er een meisje in Medemblik vermoord. Bij een overval op een snackbar, notabene! Wat valt daar nou te halen? Hier in dit gat waar nooit iets te beleven valt.’ Mijn moeder draaide overdreven met haar ogen naar Elise om aan te tonen hoe

verschrikkelijk ze het hier vond. Ze noemde ons huis ‘het verlaten huis’ omdat het best afgelegen lag. Ver weg van de dorpen en steden.

De kermis was in het dorpje Wieringerwerf. En ik vond mijn moeder hypocriet. Normaal gesproken moest ik iedere dag door weer en wind op de fiets naar school. In mijn eentje, omdat zij geen zin had om vroeg uit haar bed te komen. Dan maakte zij zich toch ook niet druk of alles goed zou gaan? Maar nu ik naar de kermis wilde, was het ineens te gevaarlijk! Ik hoopte dat ik steun van buurvrouw Elise zou krijgen, en tot mijn verbazing kreeg ik die ook.

‘Ach, Karin, wat kan er gebeuren? En wie zegt dat het om een overval ging? Voor hetzelfde geld was het omdat ze het net had uitgemaakt met haar vriendje en is dat uit de hand gelopen. Net zoals je zelf al zegt: hier gebeurt nooit wat. En weet je, het is pas om tien uur donker, hè. Wie zegt dat dan net die bui valt? Van de weersvoorspellingen kun je niet op aan, toch? Hoe vaak ze niet zeggen dat het hier gaat regenen, maar dan valt het een provincie verder. Je bent toch voor tien uur weer thuis, liefje?’ Buurvrouw Elise gaf me een vette knipoog die mijn moeder gelukkig niet zag.

‘Uh ja, natuurlijk. Sonja mag ook niet zo laat thuiskomen. Alsjeblieft, mam,’ smeekte ik.

Mijn moeder zuchtte overdreven. ‘Nou oké dan, tegen jullie twee kan ik niet op. Maar wel voor tien uur thuis, hè? En hou wel af en toe de lucht in de gaten. Als die verandert kom je eerder naar huis. Afgesproken?’

‘Ja, mam. Beloofd,’ zei ik snel met mijn hand op mijn hart. Snel stak ik mijn duim op naar mijn allerliefste buurvrouw en ik vloog mijn moeder om haar hals. ‘Je bent de allerliefste moeder van de hele wereld.’ Het klonk zowaar geloofwaardig. Ik zei om mijn moeder nog even gerust te

stellen dat ik tegen Sonja zou zeggen dat ik wel weer op tijd thuis moest zijn vanwege het weer, en ging snel de keuken uit nadat ik buurvrouw Elise een kus op haar wang had gegeven.

Ik hoorde mijn moeder weer verder klagen tegen Elise dat ze het wonen hier verschrikkelijk vond. Dat ze de grote stad miste en dat ze altijd medelijden met me had als ik met slecht weer die tien kilometer moest fietsen. Ik lachte in mezelf. Echt niet! Mijn moeder zat glashard te liegen. Mijn vader, die vaak en lang weg was, wilde dat mijn moeder me naar school bracht en weer ophaalde, maar dat verdomde ze omdat ze het liefst 's morgens in haar bed bleef liggen. Waarschijnlijk om haar roes uit te slapen. Mam dacht dat ze het voor mij verborgen kon houden hoeveel wijn ze dronk, maar ik zag vaak in de garage de lege flessen staan als ik mijn fiets pakte. Flessen waarvan ik zeker wist dat ze de avond ervoor nog vol waren geweest.

Ik had al tegen Sonja gezegd dat ik zou gaan. Alleen zou ik de tijd nog even doorgeven. Als Elise me niet had geholpen, was ik hem gewoon gesmeerd. Dat had mijn moeder toch niet door. Dan was ik na het eten gegaan, als mijn moeder voor de televisie hing. Ik had al een tasje met daarin een kort jurkje dat ik uit de kast van mijn moeder had gepikt aan de kapstok gehangen. Ik wist dat Sonja's vader het niet fijn vond als de telefoon lang bezet was, dus ik had haar 's middags al gezegd dat ik er zou zijn.

Buurvrouw Elise was altijd zo'n schat. Ze was onze buurvrouw geweest toen we nog in Amsterdam woonden, en ik ging vaak even bij haar een kopje thee drinken als mijn vader en moeder weer eens ruzie hadden.

Ik was altijd bang geweest dat mijn ouders gingen scheiden. Vaak lag ik 's avonds in mijn bed te huilen als ik ze weer

eens ruzie hoorde maken. Het ging er dan heftig aan toe en mijn moeder zat dan 's morgens aan de eettafel met dikke en rooddoorlopen ogen, terwijl mijn vader vrolijk naar beneden kwam en deed alsof er niks aan de hand was. Toch waren ze nog steeds samen.

Mijn vader had een bedrijf waarvoor hij veel naar Amerika moest reizen. De laatste tijd, eigenlijk sinds we hier woonden, was hij steeds vaker en ook steeds langer weg. Ik miste mijn vader erg, papa's kindje dat ik was. Met mijn moeder was het zoveel anders. Zij deed echt de opvoeding en haar wil was wet. Mijn vader maakte altijd tijd voor me en we deden vaak leuke dingen als hij thuis was. Hij nam het ook voor me op als mijn moeder liep te zeuren omdat ik in haar ogen weer eens iets fout had gedaan.

Toen wij in Wieringerwerf gingen wonen was mijn vader meer weg dan dat hij thuis was. En als hij dan weer thuis kwam leek hij afwezig. Hij had voor mij een walkman meegenomen, samen met het cassettebandje van Duran Duran dat ik helemaal grijs draaide. Pap bracht mij wel altijd naar school als hij er was, en kwam mij ook altijd weer halen. Hij zei tegen mij dat hij ervoor had gezorgd dat wij hier waren komen wonen en dat ook mam haar verantwoordelijkheid moest pakken, en mopperde op haar als hij van mij hoorde dat ik altijd met de fiets naar school ging. Dan hadden mijn ouders vervolgens weer ruzie. Vaak zat ik op mijn kamer met mijn walkman op om het geschreeuw niet te horen.

Mijn vader had voor dit huis gekozen, midden in de Wieringermeer. Om ons heen waren alleen maar weilanden en veel grote bomen. De dichtstbijzijnde burens woonden op zeker tien minuten fietsen.

Inmiddels woonden we hier nu bijna een jaar. Voor mij een jaar waar ik niet echt gelukkiger van was geworden. Zo vond ik de school waarop ik zat verschrikkelijk en vond ik de kinderen uit mijn klas echte boeren. Ze praatten ook heel raar. Soms gewoon niet te verstaan. Ik had altijd geleerd dat ik iets *had gedaan*. Zij hadden het over *daan*. Of ik had *gefietst*. Zij hadden *fietst*. In al hun woorden zat een harde klank. Het leek wel Fries, maar toch anders.

Ik had weleens tegen papa gezegd dat ik heel graag hier weg wilde. Dat ik geen leuke vrienden had kunnen maken zoals toen wij nog in Amsterdam woonden.

Pap had beloofd dat als wij na een jaar nog niet konden wennen, we een ander huis zouden zoeken. Het was bijna zover; nog een maandje. Mam en ik hadden samen afgesproken om pap aan zijn woord te houden. Wij wilden allebei hier weg. Pap vond het hier geweldig maar was toch meer in Amerika dan hier, dus vonden wij dat hij geen recht van spreken had.

Vaak zei pap als hij thuis was dat hij hier het zo fijn wonen vond en hier nooit meer weg wilde. Ik wist, ondanks dat ik nog hartstikke jong was, dat pap altijd het laatste woord had in ons gezin.

Ik miste Amsterdam verschrikkelijk. Hier was niks te beleven. Wieringerwerf was ook niet echt een feestdorp, om het zomaar te zeggen. Ze hadden er wel van alles, hoor. Een paar supermarkten en een plaatselijke kroeg waar op zondag vaak een band speelde. Een kledingwinkel, een drogist, een kapper en een Chinees. Oh ja, en een groot binnenzwembad. Maar dat was dan alleen om baantjes te zwemmen. Behalve op vrijdag, want dan was er discozwemmen, maar daar mocht ik van mijn moeder niet heen.

Op school zaten alle vormen bij elkaar in één gebouw: l'no, mavo, havo en technische school. Iedereen liep door elkaar in verschillende gangen om naar een ander deel van de school te gaan. Ik zat in de derde van de havo.

Sonja was mijn enige vriendin hier in het dorp. In Amsterdam had ik genoeg vriendjes en vriendinnetjes gehad, maar hier was iedereen erg op zichzelf. Op zijn West-Fries gezegd: 'een klik bij elkaar.'

Mijn andere klasgenoten lieten mij niet toe in hun leven.

Sonja zei vaak tegen mij dat ze vonden dat wij snot in onze neus hadden. Dat wij stads waren en dat wij ons beter voelden dan hen.

De meeste van mijn klasgenoten waren kinderen uit landbouw of veeteelt en moesten hun ouders vaak helpen.

Generaties gingen naar dezelfde school en ze bleven allemaal wonen in het dorp of er net buiten, en gingen met elkaar.

Sonja had een keer tegen mij gezegd dat wij het mooiste huis hadden van de hele Wieringermeer, en dat zij het belachelijk vond dat wij een binnen- en een buitenzwembad hadden, terwijl het IJsselmeer zo dichtbij was.

Soms vond ik het zo jammer dat ik enig kind was. Als ik nou nog een broertje of een zusje had gehad, zou ik me misschien niet zo eenzaam voelen.

Mama ging nooit naar Wieringerwerf. Ze haatte het daar. Zij haalde haar boodschappen in Medemblik. 'Dan ben ik mooi anoniem.'

Hoofdstuk 2

Kayleigh, 13 augustus 1983

Bij Sonja trok ik mijn moeders jurkje aan en maakte me op met de make-up van mijn moeder en deed de felrode lippenstift op die ik de vorige dag bij de drogist had gejat. Met veel gel maakte ik van mijn steile haar een wilde coupe. Ik baalde ervan dat het buiten zo koud was, ondanks dat het halverwege augustus was. Mijn jas was een niet al te sexy, duur ski-jack. Even overwoog ik om hem niet aan te trekken, maar ik had met Sonja afgesproken dat ik in m'n eentje naar huis zou gaan als zij het nog gezellig had, om geen tijd te verspillen met eerst weer naar haar huis te gaan om me weer om te kleden. Dus ik stopte mijn kleren in een plastic tas en deed deze onder mijn snelbinder. Als ik straks naar huis fietste zou ik me op een stil weggetje wel weer omkleden.

Of ik Sonja nou echt zo leuk vond, wist ik niet. Ze was wel een meid die heel populair was bij de jongens. Ze had mij toevertrouwd dat ze al seks had gehad met een paar jongens van school.

Ik was nog helemaal niet met seks bezig. Natuurlijk vond ik jongens wel leuk en ging mijn hart er sneller van kloppen, maar ik was te verlegen om iemand aan te spreken. Voor mijn gevoel papte Sonja met iedere jongen aan. Iets wat ik echt niet kon en ook niet wilde. Natuurlijk had dit ook met mijn opvoeding te maken. Mijn vader had een keer tegen me gezegd dat ik mijn maagdelijkheid niet zomaar aan de eerste de beste moest verliezen. Het moest een speciaal iemand zijn waarmee je het bed zou delen, en ik was het met hem eens. Ik had dat wel eens tegen Sonja gezegd, die mij verbouwereerd had aangekeken. 'Bespreek jij zoiets met je vader? Ik moet er niet aan denken om het hier met mijn

ouders over te hebben, hoor! Dat gaat ze helemaal niks aan, en zeker mijn vader niet! Ik vind jongens gewoon leuk en het geeft me een enorme kick als een jongen zijn best doet voor mij. En ja, dan mag ik hem toch wel een beetje belonen?’ ‘Straks noemen ze je een openbaar toilet,’ had ik tegen haar gezegd, de woorden van mijn vader herhalend. Sonja had haar schouders opgehaald en gezegd dat het haar niks kon schelen. Het was haar leven en haar lijf, en daar mocht ze mee doen wat ze zelf wilde. Ik wilde haar nog vragen of ze door haar uitdagende houding niet bang was om de verkeerde tegen te komen, maar ik durfde het niet. Ze zocht het maar uit.

De stoere jongens uit het dorp hingen altijd om Sonja heen. Er stond altijd wel iemand op haar te wachten. Sommigen met een auto, anderen met een brommer. Eigenlijk was ik daar een beetje jaloers op. Ik had altijd het idee dat ze mij niet zagen staan. Niet dat ik lelijk was, maar meer vanwege mijn terughoudende karakter.

Eenmaal op de kermis had ik het gevoel dat ik er niet uitzag. Ik droeg een jurk die mij eigenlijk te groot was en met zoveel make-up op mijn gezicht leek ik eerder op een clown dan op een verleidelijk meisje. Sonja had gezegd dat ik prachtig was, maar ik voelde me niet zo.

Zij had een heel kort spijkerrokje aan met een T-shirt dat veel te kort was. Daaroverheen droeg ze een spijkerjasje met allemaal buttons van *Doe Maar* en *stop de neutronenbom* erop. Ik wilde ook zo'n jasje, maar mijn moeder vond het ordinair en wilde het niet hebben dat haar dochter er zo bijliep. Sonja was gek op de band Doe Maar. Vooral de liedjes *Heroïne godverdomme* en *Je loopt je lul achterna* kon zij uren met me bespreken. Ze was stapelverliefd op Henny Vrienten.

Ik vond die band helemaal niks. Ik vond het een stel hasjkickers die domme liedjes schreven, maar deed tegen Sonja net alsof ik ze net zo geweldig vond als zij deed. De kermis zelf stelde niet zoveel voor; er waren botsauto's, een zweefmolen, een viskraam, een snoepkraam en een oliebollenkraam waarvoor een lange rij mensen stond. Voor de kleintjes was er nog vissenvangen en een ballenkraam. Bij de botsauto's stond een boksbal. Veel jongens van onze school stonden hun handen stuk te slaan op dat ding. Ik had er zoveel meer van verwacht. Dit was geen kermis! Even dacht ik met heimwee aan de kermis in Amsterdam terug. Die was altijd zo cool geweest!

Sonja werd geroepen door Gertjan, die samen met een groepje jongens die ik niet kende bij de botsauto's stond. Mijn hart maakte een sprongetje. Ik vond hem zo'n hunk. Als hij op de gang van school voorbijliep begon mijn hart spontaan sneller te kloppen.

'Kom,' zei Sonja. 'Misschien kunnen we wel gratis met ze mee en mogen we ook zelf rijden!' Ze trok me aan mijn arm mee. Even aarzelde ik en bleef ik staan. Moest ik dit wel doen? Misschien zaten ze helemaal niet op mij te wachten, en buiten Gertjan kende ik niemand van die jongens. 'Kayleigh, kom op nou, anders ga ik alleen, hoor!' zei Sonja ongeduldig.

Ik haalde diep adem en ritste mijn jas open. *Kom op, lippen getuit, borsten vooruit*, sprak ik mezelf toe.

Eenmaal bij de groep aangekomen nam Sonja het woord. Ze zorgde ervoor dat ik bij ene Job kwam te zitten. Hij was lang en slungelig en totaal niet mijn type. Hij droeg een spijkerbroek die veel te breed was en een vaal T-shirt met de opdruk van een heavy metalband die ik niet kende. Ik hield helemaal niet van die muziek en ook niet van dat soort shirts. Hij had een vlassig snorretje en een matje in zijn nek dat op

afgerafeld touw leek. Zijn gezicht zat vol acne, zijn tanden stonden schots en scheef en zijn handen waren groot en ruw. De zwarte rouwrandjes onder zijn nagels vond ik ronduit goor om te zien. *Hij had toch wel even zijn nagels schoon kunnen maken?* ging er door mij heen.

Gertjan koos gelijk voor Sonja. Of had zij zich aan hem opgedrongen? Ik had het niet echt kunnen zien, maar ik leek even een blik in zijn ogen te zien alsof hij er niet helemaal blij mee was.

Gertjan was de enige jongen die ik van naam kende, omdat ik hem echt superleuk en knap vond. De rest van de groep kende ik alleen van gezicht. Ze interesseerden mij ook totaal niet. Grove taal, veel bier, en een hoop kabaal als je ze hoorde praten.

Op het schoolplein hadden een paar van die jongens vaak een grote radio mee en draaiden ze in de pauzes hard de muziek van de band Normaal. Als ik hen hoorde zingen dan verstond ik er geen woord van. Ik had echt weleens mijn best gedaan om te luisteren wat ze nu eigenlijk zongen, iets van Bertus op zien Norton, of zo. Ik had geen idee wat een Norton was.

Maar Gertjan was anders. Hij praatte vrij ‘normaal’ Nederlands en zag er altijd verzorgd uit. Zijn haar zat altijd netjes en zijn kleren zaten hem als gegoten. Als ik langs hem liep kreeg ik altijd zo’n siddering door mijn lijf.

Verdrietig keek ik toe hoe Sonja hem bij de hand pakte en ze samen naar een andere hoek van de stand renden, mij achterlatend bij de drie andere jongens. Even kreeg ik de neiging om weg te lopen, maar iets hield mij tegen.

‘Kies jij een auto?’ schreeuwde Job in het West-Fries boven de harde muziek uit.

Even dacht ik: *Wil ik wel met jou?* Ik kon ook gewoon naar huis gaan. Hier had ik helemaal geen zin in. Boos keek ik in

de richting van Sonja, die zich uitstekend vermaakte met Gertjan. Ik besloot toch maar te blijven. Misschien was Job toch nog niet zo verkeerd. En het ging tenslotte om de gezelligheid. Als ik nu wegliep dan wist ik zeker dat ik een probleem zou krijgen op school met deze groep, en dat wilde ik niet. Dus ik zei dat ik dat wel wilde doen.

‘Rij ik eerst en daarna jij, of durf je niet?’

Ik schreeuwde terug dat ik nog geen munten had gehaald, maar Job lachte. ‘Joh, ik heb er genoeg!’ Hij greep mijn hand en duwde die in zijn jaszak. Zijn hele zak was gevuld met de munten die in de botsauto’s moesten. Alsof ik was gestoken door een bij trok ik mijn hand snel terug.

‘Ik heb wel voor honderd gulden gekocht!’ schreeuwde hij triomfantelijk boven de harde muziek uit. Alsof hij een schat had gewonnen. ‘Samen is veel leuker dan alleen, toch?’

Mijn trommelvlies begon te jeuken en even kreeg ik de neiging om in mijn oor te pulken. Jezus, wat schreeuwde hij hard. Ik voelde me ongemakkelijk, en als ik me zo voelde begon ik altijd dom te praten. Ik ging op mijn tenen staan en schreeuwde terug: ‘Ik heb jou een paar keer op het schoolplein gezien. Woon je hier in de buurt?’

Job bukte weer en schreeuwde: ‘Ja, dat klopt. Jij bent toch Kayleigh? Die griet die in dat megagrote huis woont? Met die zwembaden? Wie is jouw vader en wat doet hij voor werk? Zit hij in de drugs of zo?’ Job begon te bulderen van het lachen om zijn eigen grapje.

Ik glimlachte beleefd en vertelde hem dat mijn vader een groot bedrijf had in Amerika. Hij keek me met grote ogen aan. ‘Hoe heet je vader dan?’

Bij het noemen van mijn vaders naam zag ik iets in Jobs ogen wat ik niet kon plaatsen. Het leek wel alsof hij ineens heel boos werd. Hij keek van mij weg en ik zag zijn kaken op en neer gaan. Had ik iets verkeerd gezegd?

De sfeer was veranderd. Ik keek met een schuin oog naar hem. Waarom deed hij opeens zo stom? In mijn hoofd hoorde ik de stem van mijn moeder die zei dat veel mensen jaloers op ons waren vanwege ons huis. *Misschien was dat het wel*, ging er door me heen.

Job herstelde weer en werd enthousiast toen hij de zoemer hoorde die aangaf dat ze bijna zouden stoppen. ‘Nou, kom mee. Ren voor je leven! We moeten een karretje scoren! Jij zoekt een leeg wagentje dan zal ik je eens laten zien hoe ik kan rijden!’

Aan de andere kant van de arena waar wij stonden te wachten kwam een karretje leeg. Ik spurte erheen. Gelukt! De kar was van ons. Even keek ik in de rondte. Iedereen van de groep had mazzel gehad. Ik wuifde naar Sonja, maar die had het te druk met Gertjan.

Job brulde weer in mijn oor. ‘Ik kan heel goed rijden. Echt, geloof me maar! Ik ga ze aanpakken.’ Hij sloeg zijn arm om mijn schouders. ‘Weet je, ik rij al vanaf mijn vierde op de tractor. Dat kan je van de meesten hier niet zeggen.’ Hij stopte een neon-roze muntje in de daarvoor bestemde gleuf naast het stuur en trok me stevig tegen zich aan. Met zijn andere hand pakte hij het stuur vast. Ik voelde me ongemakkelijk en kreeg de neiging zijn arm weg te halen van mijn schouder. De zoemer ging en dat betekende dat we binnen een paar seconden gingen rijden.

‘We zullen ze even een poepje laten ruiken, schatje!’

Als Amsterdamse was ik wel gewend dat iedereen elkaar schatje of mop noemde, maar bij Job kreeg ik er een onbehagelijk gevoel van. Het was toch niet zo dat omdat ik met hem meereed, ik gelijk zijn schatje was?

De zoemer ging voor de tweede keer; we gingen rijden. Job trapte het pedaal meteen helemaal in en scheurde in de richting van de auto van Gertjan en Sonja. Met volle vaart

knalde hij erop. Ik had het gevoel dat ik werd gelanceerd en het was maar goed dat Job me vasthield, anders was ik uit de botsauto gevlogen.

‘Je moet je voeten stevig tegen de wand zetten, stommerd, anders kun je straks je tanden oprapen! Heb je nog nooit in de botsauto’s gezeten of zo?’ Job was duidelijk boos. ‘Jezus, dat heb ik weer,’ hoorde ik hem mopperen.

Tijdens het rijden zakte zijn hand een paar keer over mijn schouder, richting mijn borsten. Ik wilde zijn arm van me af slaan, maar ik durfde niet goed. Op een gegeven ogenblik pakte hij mijn hand en legde die op zijn bovenbeen, nog net niet bij zijn kruis. Geschrokken trok ik mijn hand terug.

Job keek me boos aan en schreeuwde: ‘Laat liggen! Je bent nu mijn meisje en ik wil aan iedereen laten zien dat je dat bent, begrepen? Je rijdt gratis met mij mee, dus daar wil ik ook iets voor terug!’

Ik voelde me ellendig en zei tegen hem dat ik het voor gezien hield. Job negeerde me en steeds als ik een poging deed om uit het wagentje te stappen, hield hij mij tegen. ‘Nog een paar ritjes, schatje, dan mag je gaan. Gertjan en Sonja en John en Debby zitten ook nog steeds. We kunnen ze toch niet alleen laten? Samen uit, samen thuis. Nu niet de spelbreker worden van dit alles, hè?’

Iedereen om me heen had de grootste lol, maar ik wilde alleen maar dat dit zo snel mogelijk stopte. Mijn lijf deed pijn van het aanspannen en de arm op mijn schouders voelde loodzwaar. Ik was voor mijn gevoel overal beurs en zou morgen ongetwijfeld een paar bloeduitstortingen hebben. Ik voelde me verschrikkelijk, maar durfde niet uit te stappen. Dus toen Gertjan het teken gaf dat het mooi geweest was, haalde ik opgelucht adem en bedankte Job vriendelijk voor

de gezelligheid en liep bij hem weg met de smoes dat ik olieballen moest halen.

Op de kerkklok zag ik dat het al voorbij half negen was. Shit, nu moest ik me haasten! Straks was ik te laat en het werd al donker. In de verte zag ik onweersflitsen. Mijn moeder zou woest zijn. Zij hield er niet van als ik mijn belofte niet nakwam. Ik keek om me heen, op zoek naar Sonja. Ik zag haar in het openbaar met Gertjan te zoenen en een steek van jaloezie ging door me heen. Ik stond in dubio. Moest ik nu naar haar toelopen en aan haar mouw trekken, of moest ik gewoon gaan? Uiteindelijk besloot ik om tegen Job te zeggen dat hij moest doorgeven dat ik naar huis was.

Job stond bij de andere jongens op te scheppen. Ik hoorde hem zeggen hij mij geweldig vond en dat hij met mij mee naar huis zou fietsen. Ik schrok en vlug zei ik dat dit niet hoefde. ‘Mijn moeder fietst me tegemoet,’ loog ik. Job grijnsde en zei dat hij met me mee zou lopen naar mijn fiets. Nonchalant haalde ik mijn schouders op en liep weg.

Job kwam achter me aan. ‘Hé schatje, waarom loop je zo snel?’

‘Ik wil voor het onweer thuis zijn.’

‘Godverdomme!’ snauwde hij. ‘Loop eens wat langzamer! Is dit mijn dank dat je op mijn kosten de hele tijd fun heb gehad?’

Hij greep me hardhandig bij mijn bovenarm. Mijn hart ging als een razende tekeer. Verdomme, hoe kwam ik hier onderuit? Ik wilde niks van die griezel! ‘Ik moet naar huis,’ zei ik snel. ‘Het gaat zo regenen en onweren en ik ben al te laat. Je had van mij niet mee hoeven lopen, hoor. Dat had ik je al gezegd. Zal ik je anders geld geven?’

Ik oefende weleens diverse gezichten voor de spiegel. Nu zette ik mijn meest verwaande blik op en keek naar zijn hand en vervolgens naar zijn gezicht. Met een stem die ik

nabootste van mijn moeder wanneer ze tegen mijn vader sprak, zei ik: ‘Zou je me los willen laten? Ik ben hier namelijk niet van gediend en je doet me pijn.’

Hoofdstuk 3

Job, 19 april 1983

Al jaren werkte ik voor mijn ouders. Daar kreeg ik helemaal niks voor betaald. Mijn vader zei altijd dat het normaal was dat kinderen hun ouders hielpen. Al mijn vrienden kregen na een dag werken geld, maar het enige dat ik kreeg was een pak slaag als ik iets verkeerd zei of deed.

Thuis was de spanning vaak om te snijden. Mijn vader was heel autoritair en mijn moeder onderdanig. Tegen mij uitte zij al haar frustratie, letterlijk en figuurlijk.

Mijn ouders verbouwden aardappelen. Ze huurden land, omdat ze hun eigen land hadden verkocht aan de buurman die bollen teelde. Mijn vader had gezegd dat hij het geld nodig had omdat de oogst mislukt was en omdat de grond voor akkerbouw te slecht was.

Om ons huis liepen al jaren de schapen van de buurman. Het deed me altijd pijn om dat te zien. We hadden zoveel land gehad. Helaas was vorig jaar de oogst een drama geweest. De aardappelen waren veel te klein en brachten op de veiling niets op. Het was een slecht voorjaar geweest met nog laat in het voorjaar vorst. Dat was funest geweest voor de oogst en we draaiden dik verlies. Mijn vader had nieuwe pootaardappelen moeten kopen, wat een vermogen had gekost. Dit moest volgens mijn vader ons weer boven Jan helpen. Helaas, toen we deze hadden geplant, was het dagenlang noodweer en de aardappelen waren ongeschikt gebleken voor de verkoop.

Mijn vader was onderverzekerd. De verzekering had maar een derde van alle schade vergoed. Daarop had mijn vader weer andere aardappelen gepoot, maar die hadden een ziekte bij zich gedragen.

Mijn vader had het bedrijf voor de rechter gedaagd, maar hij werd in het ongelijk gesteld. Het was niet te bewijzen dat wij zieke aardappelen hadden gekregen. Onzin, natuurlijk. Het bedrijf waarvan hij ze had gekocht had simpelweg een betere advocaat gehad.

Dus mijn vader draaide op voor alle kosten. Hij had geen rechtsbijstandverzekering en de advocaat kostte veel geld, wat mijn vader niet had. En de hele oogst ging naar de beesten toe.

Het laatste redmiddel voor mijn vader was een lening afsluiten bij de bank. Daarmee konden we proberen om dit jaar een goede oogst binnen te halen en konden we daarmee gelijk onze schulden aflossen. De lening die mijn vader kon krijgen was met een variabele rente. Maar het was dit of het was niks.

Ik zag hoe zwaar de aflossing was. Nergens was meer geld voor. Vader begon met alle rekeningen te schuiven en het ene gat met het andere te dichten. Iedere maand was het weer elk dubbeltje omdraaien. Mijn vader begon in alles achter te lopen, inclusief in de huur van het land.

De deurwaarders en de blauwe brieven kwamen af en aan. De telefoon stond roodgloeiend. Steeds weer hoorde ik mijn vader tegen mijn moeder zeggen dat het goed kwam, maar het kwam niet goed.

Mijn moeder zat vaak huilend aan de keukentafel. Mijn vader mopperde iedere dag, of was helemaal in zichzelf gekeerd.

Ik vroeg me vaak af hoe het zo fout had kunnen gaan. Een paar jaar geleden hadden wij een aantal Ieren in dienst gehad en kon alles. Nu deden mijn vader, mijn moeder en ik het alleen en kon er niks meer.

Ik had geen broers of zussen. Mijn moeder had mij weleens verteld dat ze voor mij een paar miskramen had gehad en drie doodgeboren baby's. Twee jongens en een meisje. Dat het een wonder was dat ik er was. Soms dacht ik weleens: *waarom blijf je het dan proberen? Waarom geef je mij dan geen liefde?* Maar ik durfde het nooit hardop te zeggen. Ik werd thuis vooral geestelijk mishandeld. Dat begon al bij het ontbijt. Dat ik rechtop moest zitten. Dat ik eruit zag als een zoutzak. Waarom ik nog naar school moest, want ik was toch te dom om te leren. Ze wisten dat ik een hekel had aan pindakaas, maar ik kreeg altijd broodjes pindakaas als ontbijt en mee naar school. En de laatste jaren meldden zij me tijdens oogsttijd altijd ziek van school. Ik kon me nog herinneren dat ik een eindejaarsfeest had. Ik zat in de organisatie ervan. Het was precies in de tijd dat mijn vader de aardappelen moest rooien, en hij eiste van me dat ik hem zou helpen. Ik weigerde, zeggend dat ze me nodig hadden en dat ik het niet kon maken om weg te blijven. Toen ik tegen hem inging liet mijn vader me alle hoeken van de kamer zien. Uiteindelijk won hij en ik ging niet naar het feest.

Hoe vaak ik bijna slapend in de klas zat, was niet op de vingers van een hand te tellen. Vaak moest ik voor en na schooltijd aan het werk en mocht ik pas huiswerk maken als mijn vader tevreden was. Regelmatig was ik tot diep in de nacht met mijn huiswerk bezig.

In het hoogseizoen ging ik soms aan een stuk door. In de herfst en in het voorjaar moesten we tot laat in de avond door. In het voorjaar, als er geen kans op vorst meer was, gingen de pootaardappelen de grond in. Van juli tot oktober gingen we rooien en brachten we vervolgens voor dag en dauw de oogst naar de veiling. Alles draaide om de

aardappelen en om hoop. Hoop dat het dit jaar wel goed zou komen en hoop dat we er een goeie prijs voor zouden vangen. Maar meestal draaide dat uit op een teleurstelling. Meneer Bakker, de directeur van school, had me een keer gevraagd of het wel goed ging thuis. Een moment overwoog ik hem in vertrouwen te nemen, maar ik durfde niet. Ik kon hem moeilijk vertellen dat mijn vader me een uur daarvoor nog op mijn rug had geslagen met zijn riem. Hij was kwaad geweest omdat ik na een dag lang doorwerken naar bed was gegaan. Meneer Bakker was een biljartvriend van mijn vader en kwam soms bij ons thuis voor een borrel. Dus ik hield mijn mond, uit angst dat hij het aan mijn ouders zou doorgeven. Met alle gemaakte enthousiasme dat ik in me had vertelde ik hem dat het prima ging. Dat het druk was, dat eindelijk de prijs op de veiling goed was. We gingen daar nog even op door, en meneer Bakker vroeg of het niet te zwaar was. Ik schudde mijn hoofd en zei dat ik met liefde mijn ouders hielp en dat zij mij genoeg vrije tijd gaven om mijn vrienden te zien.

Meneer Bakker keek me doordringend aan en begon over mijn slechte cijfers, maar hij maakte er niet echt een ding van. Uiteindelijk gaf me een vriendschappelijke klap op mijn pijnlijk brandende rug en zei dat ik een goeie jongen was. Dat ik op dat moment een kreun van pijn gaf, negeerde hij volkomen.

Ik moest het nog een jaar volhouden op school, dan was ik niet meer leerplichtig en kon ik de wijde wereld in. Ik had alles al uitgestippeld: op de dag dat ik verlost was van school zou ik naar Spanje gaan. Ik zou dan alles en iedereen achter me laten en mijn droom om in Spanje een snackbar te beginnen in vervulling laten gaan.

Hoofdstuk 4

Job, 24 juni 1983

Al mijn vrienden hadden geld genoeg, behalve ik. Ik kreeg geen zakgeld of eens een keer iets extra's. Geld wat ik kreeg voor mijn verjaardag moest ik altijd meteen inleveren bij mijn moeder voor boodschappen.

Ik was het zat om steeds geld van mijn vrienden te lenen. De ene keer leende ik wat van John, en als die erover begon leende ik weer iets meer van Gertjan of Dieter. Dan betaalde ik mijn schuld aan John af en kon ik weer een maandje vooruit.

Ruim een maand voordat de kermis kwam voelde ik lichtelijk paniek. Ik had geen geld, maar ik wilde wel met de jongens mee naar de kroeg en doen alsof ik geld als water had. Ik werd zwetend wakker en het huilen stond me nader dan het lachen omdat ik geen geld had om met de jongens mee te gaan. Ik wilde ook niet meer liegen om dat kutgeld, maar gewoon ook eens helemaal uit de band springen, net als hen.

Ik piekerde me suf hoe ik aan cash moest komen. Intussen had ik bij al mijn vrienden geld uitstaan, en ik wist zeker dat als ik om meer zou vragen, zij er misschien met elkaar over zouden praten. Dus ik moest voor de kermis begon hen hun geld teruggeven, anders gingen ze vragen stellen. Ik lag er nachten wakker van en kon aan niks anders meer denken.

In mijn wanhoop bedacht ik om de Rabobank in Medemblik te overvallen.

Op een vrijdagavond reed ik naar Medemblik op mijn oude Zündapp, de brommer die ik van mijn opa had geërfd. Ik liep bij de bank naar binnen en bekeek de situatie. Het was er de hele tijd druk en ik zag hoe mensen geld opnamen en ik zag